

Sygn. akt II KK 238/19

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 lutego 2020 r.

sprawy **T. K.**

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 14 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok łączny Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 25 października 2018 r., sygn. akt IV K (...)

p o s t a n o w i ł

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 25 października 2018 r., sygn. akt IV K (...) Sąd Okręgowy w Ł.:

- w punkcie 1 - na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczoną wyrokiem opisanym w punkcie V karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt III K (...)), orzeczoną wyrokiem opisanym w pkt VII karę łączną 1

(jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt V K (...)), orzeczoną wyrokiem opisanym w pkt VIII karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (sygn. akt II K (...)), orzeczoną wyrokiem opisanym w pkt IX karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (sygn. akt VII K (...)), orzeczoną wyrokiem opisanym w pkt X karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt II K (...)), orzeczoną wyrokiem opisanym w pkt XI karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt IV K (...)), orzeczoną wyrokiem opisanym w pkt XII karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt VI K (...)), orzeczoną wyrokiem opisanym w pkt XIII karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt IV K (...)), orzeczoną wyrokiem opisanym w pkt XIV karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt II K (...)), orzeczoną wyrokiem opisanym w pkt XV karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt II K (...)), orzeczoną wyrokiem opisanym w pkt XVI karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt VI K (...)) połączył i orzekł wobec T. K. karę łączną 14 (czternastu) lat pozbawienia wolności;

- w punkcie 2 - kary opisane w punktach V, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI niniejszego wyroku uznał za pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym w zakresie wskazanych powyżej kar pozbawienia wolności, zaś w pozostałej części orzekł, że wyroki te podlegają odrębnemu wykonaniu;

- w punkcie 3 - na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczoną wyrokiem łącznym opisanym w punkcie VI karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda (sygn. akt II K (...)) oraz orzeczoną wyrokiem opisanym w pkt VII karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda (sygn. akt V K (...)) połączył i orzekł wobec T. K. karę łączną grzywny w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

- w punkcie 4 - kary opisane w punktach VI i VII niniejszego wyroku uznał za pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym w zakresie wskazanych powyżej kar grzywny, wskazując, że w pozostałej części wyroki te podlegają odrębnemu wykonaniu;

- w punkcie 5 - na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie wyroków opisanych w punktach I - IV;
- w punkcie 6 - na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. zaliczył skazanemu T. K. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 11 lipca 2016 roku godz. 18:20 do dnia 12 lipca 2016 roku godz. 12:30 (w sprawie sygn. akt III K (...)), zatrzymanie w dniu 1 grudnia 2016 roku od godz. 03:10 do godziny 09:30 (w sprawie sygn. akt V K (...)), okres zatrzymania od dnia 13 września 2016 roku godz. 15:50 do 15 września 2016 roku godz. 13:55 (w sprawie sygn. akt VII K (...)), okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 16 lipca 2016 roku godz. 04:30 do 17 lipca 2016 roku godz. 14:45 (w sprawie sygn. akt II K (...)).

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżył orzeczenie w całości zarzucając mu rażącą niewspółmierność orzeczonej kary łącznej przejawiającą się w zastosowaniu przez sąd I instancji zasady asperacji zbliżonej w swym wymiarze do zasady kumulacji, podczas gdy bliskość podmiotowa, bliskość przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, jak również okoliczności zaistniałe po wydaniu poszczególnych wyroków, w tym w szczególności aktualna opinia o skazanym, przemawiają za zastosowaniem wobec skazanego łagodniejszych środków reakcji karnej.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 10 lat.

Wyrokiem z dnia 14 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...) Sąd Apelacyjny w (...):

- w punkcie 1 - zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż orzeczoną wobec T. K. łączną karę pozbawienia wolności złagodził do lat 12 (dwunastu);
- w punkcie 2 - utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;
- w punkcie 3 - zwolnił skazanego od kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżył orzeczenie w części utrzymującej wyrok Sądu I instancji w mocy, zarzucając mu rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ

na treść zaskarżonego wyroku, poprzez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na niewystarczającym rozpoznaniu przez sąd odwoławczy podniesionego przez obronę zarzutu apelacji dotyczącego rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec skazanego kary łącznej, czego konsekwencją jest złagodzenie kary łącznej do wymiaru, który w dalszym ciągu należy uznać za rażąco niewspółmierny w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Wbrew temu co twierdzi skarżący, sąd odwoławczy w sposób rzetelny i bez wątplenia spełniający standardy prawidłowej kontroli odwoławczej rozpoznał apelacyjny zarzut rażącej niewspółmierności kary, a swoje stanowisko w tej kwestii uzasadnił w sposób odpowiadający wymogom wynikającym z treści art. 457 § 3 k.p.k.

Z pisemnych motywów orzeczenia sądu odwoławczego wynika bowiem jednoznacznie, że organ ten prawidłowo zidentyfikował okoliczności, które należy brać pod uwagę przy wymierzaniu kary łącznej, a w szczególności miał na względzie eksponowane w apelacji i kasacji kwestie związane z tożsamością przedmiotowo-podmiotową przestępstw, za które orzeczono kary podlegające łączeniu a także zachodzące pomiędzy tymi przestępstwami relacje czasowe. Sąd Apelacyjny skonstatował także, że im bliższe są te związki tym bardziej kara łączna winna być zbliżona do ustawowego minimum.

Odnosząc powyższe, generalne uwagi do realiów przedmiotowej sprawy organ ad quem zauważył, że wyroki skazujące, na mocy których wymierzono kary podlegające łączeniu dotyczyły przestępstw popełnionych w niewielkich odstępach czasowych, przy czym w większości były to czyny skierowane przeciwko mieniu. Sąd odwoławczy zwrócił również uwagę na wysokość kar jednostkowych i

skonstatował, że nie były one surowe. Miał także na względzie pozytywną opinię skazanego z zakładu karnego, krytyczny stosunek T. K. do popełnianych przestępstw oraz pozytywne nastawienie do nauki.

Po skonfrontowaniu tych ustaleń z granicami możliwej do orzeczenia w tym wypadku kary łącznej organ ad quem skonstatował, że wymierzona przez sąd pierwszej instancji kara łączna 14 lat pozbawienia wolności ma cechę rażącej niewspółmierności i w konsekwencji złagodził ją do lat 12. Jednocześnie organ ten wskazał wyraźnie – odwołując się do poglądu Sądu Najwyższego - że w okolicznościach przedmiotowej sprawy brak jest podstaw do dalej idącego złagodzenia kary i skonstatował trafnie, że celem instytucji wyroku łącznego jest racjonalizacja wymiaru kary i nie można jej postrzegać jako rozwiązania służącego wyłącznie poprawie sytuacji skazanego.

W tym stanie rzeczy brak jest jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, że organ odwoławczy dopuścił się rażącej obrazy przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Obraza tych regulacji ma wszak miejsce tylko wtedy, gdy organ ad quem pomija zupełnie w swoich rozważaniach niektóre zarzuty zawarte w środku odwoławczym lub zarzuty niektórych skarżących albo też wtedy, gdy niektóre z zarzutów traktuje w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej ich oceny - lub wręcz ogranicza się do ogólnikowego stwierdzenia, że zarzut jest zasadny lub że jest niezasadny. W tym wypadku bez wątpienia takowa sytuacja realnie nie miała miejsca. Skarżący, który w uzasadnieniu kasacji eksponował przede wszystkim, zaczerpnięte wprost z apelacji (por. wywody zawarte na k. 381 – 382 z wywodem zawartym na k. 481 – 482) argumenty charakterystyczne dla zarzutu rażącej niewspółmierności kary, którego w kasacji podnosić nie można, nie był więc w stanie obiektywnie jej wykazać.

Konkludując należało stwierdzić, że kasacja okazała się bezzasadna i to w oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k., stopniu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi skazanego.

